

Ajatuksissaan hän on monesti ottanut miehen kasvot käsiinsä ja katsonut tätä syvälle silmiin. Lämpimimpiin silmiin, jotka on koskaan nähnyt. Hän on silittänyt miehen poskea ennen kuin on sulkenut hänet syleilyynsä. Hän on rutistanut miestä niin kovasti kuin mahdollista, mutta hellästi. Hän on rutistanut niin, ettei miehelle ole jäänyt epäselväksi kuinka paljon hänestä välittää. Kuinka paljon häntä rakastaa. Syleillessään hän on painanut kasvonsa miehen kaulalle ja antanut itselleen luvan nauttia miehen tuoksusta. Siitä samasta tuoksusta, jota mies oli suihkuttanut hänen tyynylleen ennen viimeisimpiä hyvästelyjä varmistaakseen, ettei hän unohda miehen henkistä läsnäoloa, ja siitä samasta tuoksusta, jota hän oli käynyt kosmetiikkakaupassa salaa nuuhkimassa kieriessään ikävän solmuissa. Hän oli ostanut tuoksun miehelle lahjaksi Pariisista vuosi sitten. Siihen aikaan mies oli käymässä kotimaassaan, ja hän tiesi päivälleen, milloin taas tapaisivat; vain viikon päästä, seitsemän päivää. Eihän se ole aika eikä mikään. Hän muistelee noita aikoja varjellen, lämmöllä. Ei hän vielä tuolloin ollut osannut kuvitellakaan, millaisia aikoja joutuisivat tulevaisuudessa kohtaamaan. Nyt he elivät tuota tulevaisuutta, eikä hän vieläkään ollut hyväksynyt tilannetta. Tai ehkä oli, mutta teki itselleen asiat vaikeammiksi kieltämällä tosiasiat. Hän oli liian riippuvainen muiden mielipiteistä. Joskus kun hän oli täysin varma jostakin asiasta, alkoi varmuus horjua, jos joku vähänkään epäili. Olet varmasti oikeassa, minä se tässä väärässä olen, hän aina vastasi. Hän ei uskonut kykyihinsä eikä itseensä. Niinpä kun läheiset antoivat ennakkoluuloilleen liian suuren vallan pitäen huolen siitä, että hän ne myös kuulisi, alkoi hän itsekkin epäillä. Ei hän läheisiään suhteen ongelmista syyttänyt, itseään hän niistä syytti; hänellähän se riippuvuus muiden mielipiteitä kohtaan oli. Ei kukaan laittanut sanoja hänen suuhunsa. Ajatuksia kyllä senkin edestä, mutta sekin johtui vain siitä, että hänen oma suodattimensa ei toiminut niin kuin olisi pitänyt. Joskus hän laskee kuukausissa, kauanko siitä oli kun he viimeksi tapasivat. Ei sen takia, että hän tietäisi kauanko on enää aikaa heidän seuraavaan tapaamiseensa, vaan näyttääkseen itselleen, kuinka pitkästi on jo jaksanut odottaa. Kuin muistuttaakseen itseään siitä, että pahin jo on takana ja ollaan voiton puolella. Joskus hän jopa vertasi heidän suhdettaan toisiinsa samankaltaisiin. Eihän vuosi nyt loppujen lopuksi niin kovin pitkä aika ole. Jos nuo ovat pystyneet siihen, niin mekin pystymme. Ero oli vain siinä, että muut saman kokeneet olivat naimissa. Toisten välillä oli vahvempi side. Heitä ei pidätelty yhdessä muu kuin rakkaus. Ja jos rakkaus hiipuisi, miksi mies haluaisi nähdä vaivaa suhteen eteen saadakseen sen toimimaan eikä vain lähtisi? Eiväthän he olleet sitoutuneet toisiinsa. Paitsi hänen mielessään. Olihan mies jo kuitenkin todennut, että on valmis avioliittoon, mutta odottaa vain oikeaa hetkeä – aikaa, jolloin hänkin olisi valmis. Nyt kun hän vihdoinkin olisi valmis, mies on toisella puolen maapalloa, ja mies näkee hänet vain murheen murtamana välimatkan takia. Mutta tarkemmin ajatellen; oliko hän tosiaan valmis avioliittoon vai halusiko hän vain jollakin tapaa taata ainaisen yhdessäolon? Hän on aina inhonnut hyvästejä enemmän kuin mitään muuta. Hän kiintyy jokaiseen elämäänsä tulevaan ihmiseen niin vahvasti, ettei hän voi käsittää, miksi joidenkin heistä täytyy lähteä – miksi heidät täytyy päästää lähtemään. Kuitenkin hän on niistä jotenkin aina selvinnyt, ja niin luulisi olevan nytkin. Tilanne on vain monella tapaa erilainen; he eivät ole tavanneet puoleen vuoteen, joten eikö tämän pitäisi olla helpompaa? Mutta muiden kanssa hän ei ole suunnitellut tulevaisuutta samalla tavalla, muiden kanssa hän ei ole suunnitellut yhteistä elämää. Muita hän ei ole rakastanut näin. Ja nyt hänen täytyisi olla valmis luopumaan siitä ainoasta ihmisestä, jonka varaan on tulevaisuutensa rakentanut. Ei kyseessä kuitenkaan ole pelkästään tulevaisuus, vaan myös tämä hetki. Juuri nyt. Ja juuri nyt hän on jälleen yksin. Mutta ei, hän ei suostu suremaan, koska sureminen merkitsisi sitä, että hän on hyväksynyt kohtalonsa – sen, että on tullut aika jättää hyvästit. Ja hän on aina inhonnut hyvästejä enemmän kuin mitään muuta. Hän on tehnyt kaikkensa sulkeakseen asian pois

mielestään. Poissa silmistä – poissa mielestä. Poissa mielestä – poissa. Hän ei enää vietä aikaa; hän käyttää sen. Hänen elämänkatsomuksensa mukaan maailmaan ei synnytä tekemään vaan olemaan, mutta nyt hänen täytyy pitää itsensä kiireisenä, jos hän tahtoo pysyä vahvana. Ja hän tahtoo pysyä vahvana. Hän ei aio antaa surulle valtaa. Vaihtaessaan lakanoita sänkyyn hän kuitenkin vahingossa ajautui tutkiskelemaan elämäänsä ylhäältäpäin. Hän tajusi, että jossain vaiheessa hänen kuitenkin täytyy surra asia läpi. Jos hän ei tee sitä nyt, hän tulee tekemään sen tulevaisuudessa. Toisin sanoen, hän vain pitkittää prosessia ja samalla tuhlaa kallisarvoista aikaansa. Haluaako hän tosiaan nähdä jatkossakin niin paljon vaivaa pysyäkseen vahvana, piilotella totuutta itseltään? Kuinka hän voisi olla rehellinen muille, jos hän ei pysty olemaan rehellinen edes itselleen? Hänen jalkansa pettivät alta ja hän kaatuu polvilleen. Pää tuntuu liian raskaalta kantaa, ja pala kurkussa kasvaa liian suureksi. Kyyneleet virtaavat silmistä vuolaina puhdistuen samalla hänen sielunsa.